

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະສາມັນ

ດອກຟ້າເກັດມີນິ້ອດ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮຸກແຮງ, ຊ່າງເປັນຄວາມສຸກແທ້ໆທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບທ່ານໃນມື້ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າດ້ວຍ
ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສຳລັບກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະນີ້ ແລະ ຊ່າວສານທີ່ປະທັບໃຈ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວ
ໄປນັ້ນ. ຂອບໃຈຫລາຍໆເດີເອື້ອຍນ້ອງເອີຍ. ຖືວ່າເປັນກຽດຢ່າງຍິ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບມອບ
ໝາຍໂດຍປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໃຫ້ມາກ່າວກັບທ່ານໃນມື້ນີ້ ແລະ ຕື່ມສອງສາມຄຳ
ໃສ່ນຳອີກແກ່ບັນດາເອື້ອຍນ້ອງຂອງສາສນາຈັກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຜ່ານສວນທີ່ສວຍງາມ ບ່ອນໜຶ່ງກັບພັນລະຍາ ແລະ ລູກສາວຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈສະເໝີນຳການສ້າງທີ່ສວຍງາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ສັງເກດເຫັນດອກໄມ້ດອກໜຶ່ງ ໃນທ່າມກາງດອກໄມ້ທີ່ສວຍງາມທັງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຊື່ຂອງມັນ
ເພາະນັບແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມັກມັນ. ມັນຊື່ວ່າ forget-me-not ແປວ່າ
ຢ່າລືມຜູ້ຂ້າເດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າ ເປັນຫຍັງດອກໄມ້ນ້ອຍໆນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍຫລາຍແທ້ໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ
ຕະຫລອດມາ. ມັນບໍ່ເດັ່ນຕາທັນທີເມື່ອຫລຽວເບິ່ງ—ມັນເປັນດອກທີ່ມອງຂ້າມໄດ້ງ່າຍ ໃນທ່າມກາງ
ດອກໄມ້ໃຫຍ່ ແລະ ຫລາຍຫລາກມາກສີ, ແຕ່ມັນກໍ່ສວຍງາມແທ້ໆ ມີສີຄືທ້ອງຟ້າ. ບາງທີອາດເປັນ
ເຫດຜົນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກມັນຫລາຍ.

ຊື່ຂອງມັນເປັນຄືກັບຄຳອ້ອນວອນ. ມີນິທານຊາວເຢຍລະມັນເລື່ອງໜຶ່ງບອກໄວ້ວ່າ ໃນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ພືດພັນທັນຍາຫານທັງໝົດ, ມີຕົ້ນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັ້ງຊື່ໃຫ້. ມີສຽງນ້ອຍໆດັງຂຶ້ນມາວ່າ, “ໂອ້
ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ, ຢ່າລືມຜູ້ຂ້າເດີ!” ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ ນັ້ນແຫລະຈະເປັນຊື່ຂອງມັນ.

ຄຳຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຊ້ຄອກໄມ້ນ້ອຍໆນີ້ເປັນການປຽບທຽບ. ກົບຂອງຄອກໄມ້ ຄອກຟັເກັດ ມີນິ້ອດ ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບຫ້າສິ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງສະຫລາດ ທີ່ເຮົາບໍ່ຄວນລືມ.

ໜຶ່ງ, ຢ່າລືມອິດທິນກັບຕົນເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກບອກທ່ານບາງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ທ່ານຈະເຂົ້າໃຈໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າ: ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ທ່ານກັບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຕື່ມວ່າ: ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ອີກວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານຄິດວ່າ ເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງນັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ແຕ່ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ພະລັງຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອປຽບທຽບຕົນເອງໃສ່ກັບຄົນອື່ນ—ຕາມປົກກະຕິ ແລ້ວເຮົາຈະປຽບທຽບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາໃສ່ກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາ ສ້າງຄວາມຫວັງໃຫ້ຕົນເອງອັນທີ່ບໍ່ສາມາດຈະບັນລຸໃຫ້ສຳເລັດ. ຜົນກໍຄື, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຍ້ອງຍໍຄວາມ ພະຍາຍາມທີ່ດີເດັ່ນຂອງເຮົາ, ເພາະເບິ່ງຄືວ່າ ມັນນ້ອຍໜ້າກວ່າຂອງຄົນອື່ນ.

ທຸກຄົນກໍມີຈຸດເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງຕົນ.

ມັນເປັນສິ່ງດີທີ່ທ່ານຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ.

ມັນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະລິບການໃນຊ່ວງມະຕະຂອງທ່ານທີ່ຈະມີຄວາມອ່ອນແອ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ຽນຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງ,¹ ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ມັນເປັນເປົ້າໝາຍອັນດົນນານ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງຄືກັນກັບພຣະອົງ,² ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາເດີນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເປັນສາມູນສິດ, ແລ້ວມີໜຶ່ງເຮົາຈະເປັນໄດ້. ບໍ່ເປັນ ຫຍັງຄອກທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຈຸດນັ້ນເທື່ອ. ໃຫ້ພະຍາຍາມໄປເລື້ອຍໆ ແຕ່ໃຫ້ເຊົາລົງໂທດຕົນເອງ.

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ພວກທ່ານຫລາຍຄົນໄດ້ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ອິດທິນຢ່າງບໍ່ຫລົດລະ ກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງຄົນອື່ນ. ຈົ່ງຈິຈຳໄວ້ວ່າ ໃຫ້ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ອິດທິນກັບຕົນເອງ ນຳເດີ້.

ໃນເວລາດຽວກັນ, ຈຶ່ງຂອບພຣະໄທສຳລັບຄວາມສຳເລັດຜົນອັນເລັກນ້ອຍຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ, ຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວ, ການສຶກສາ ແລະ ຊີວິດຂອງທ່ານ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ຫລື ການພັດທະນາຕົນເອງ. ເຊັ່ນດຽວກັບດອກໄມ້ ຟັກດມີນິ້ອດ, ຄວາມສຳເລັດເຫລົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄື ເລັກນ້ອຍຕໍ່ທ່ານ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຫັນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຫັນມັນ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ. ຖ້າຫາກທ່ານຄິດເບິ່ງຄວາມສຳເລັດຜົນຄືກັນກັບດອກກຸຫລາບ ຫລື ດອກກ້ວຍໄມ້ເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ເຫັນປະສົບການອັນຫວານຊື່ນໃນຊີວິດເລີຍ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນຄວາມພະຍາຍາມຢາກໃຫ້ມີການສັງສັນໃນຄອບຄົວຢ່າງ “ສົມບູນແບບ” ທຸກໆ ອາທິດ—ເຖິງແມ່ນວ່າ ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານ ແລະ ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວບໍ່ສະບາຍໃຈ— ແຕ່ມັນອາດບໍ່ເປັນການເລືອກເຮັດທີ່ດີ. ແຕ່ໃຫ້ທ່ານຖາມຕົນເອງວ່າ, “ເຮົາຄວນເຮັດສິ່ງໃດເປັນຄອບຄົວ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວມີຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ເປັນທາງວິນຍານ ແລະ ນຳຄອບຄົວໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດກັນ?” ການສັງສັນໃນຄອບຄົວເຊັ່ນນັ້ນ—ເຖິງແມ່ນມັນຈະເປັນແບບງ່າຍໆທຳມະດາ—ແຕ່ມັນອາດໄດ້ຜົນ ຫລາຍກວ່າ.

ເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາໄປຫາຄວາມດີພ້ອມທຸກຢ່າງນັ້ນຈະໃຊ້ເວລາດົນນານ, ແຕ່ເຮົາສາມາດພົບ ຄວາມແປກປະຫລາດ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມໄດ້ໃນບາດກ້າວອັນນ້ອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.

ສອງ, ຢ່າລືມຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການເສຍສະລະໃນທາງທີ່ດີ ແລະ ໃນທາງທີ່ບໍ່ສະຫລາດ.

ການເສຍສະລະທີ່ຮັບຮູ້ໄດ້ຄືຕອນທີ່ເຮົາສະລະບາງຢ່າງທີ່ດີສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ.

ການອິດນອນໜ້ອຍໜຶ່ງເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອລູກຜູ້ຝັນຮ້າຍ ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ. ເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ດີ. ການອິດນອນໝົດຄິນໂດຍທີ່ຊ່ຽງສຸຂະພາບເພື່ອຈັດຫາເຄື່ອງເອົາໃຫ້ລູກໃສ່ກັບກະໂປງນຸ່ງໄປໂບດ ໃນວັນອາທິດ ອາດບໍ່ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ.

ການອຸທິດເວລາຈຳນວນໜຶ່ງຂອງເຮົາເພື່ອສຶກສາພຣະຄຳພີ ຫລື ຕຽມບົດຮຽນເປັນການເສຍສະລະ ທີ່ດີ. ການໃຊ້ເວລາຂຽນຊື່ຂອງບົດຮຽນໃສ່ໃນເຕົ້າດອກໄມ້ເພື່ອເອົາໄປໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນຫ້ອງ ອາດບໍ່ໄດ້ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ.

ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສະຖານະການແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ການເສຍສະລະທີ່ດີໃນຕອນໜຶ່ງ, ອາດເປັນການເສຍສະລະທີ່ບໍ່ດີໃນອີກຕອນໜຶ່ງກໍໄດ້.

ເຮົາຈະສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງສໍາລັບສະຖານະການຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາສາມາດຖາມຕົນເອງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ພະລັງໃນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫລາຍທີ່ສຸດບໍ່?” ກໍມີຫລາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ຈະເຮັດ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ທັງໝົດ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາພໍພຣະໄທຫລາຍເມື່ອເຮົາເສຍສະລະບາງສິ່ງທີ່ດີສໍາລັບສິ່ງທີ່ດີກວ່າ. ໃນທັດສະນະທີ່ເປັນນິລັນດອນ, ບາງເທື່ອສິ່ງນັ້ນອາດໝາຍເຖິງການດູແລດອກນ້ອຍໆ ແທນທີ່ຈະດູແລດອກໃຫຍ່ໆ ແລະ ສວຍງາມ.

ສາມ, ຢ່າລືມມິຄວາມສຸກໃນຕອນນີ້.

ໃນປື້ມອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍຊື່ວ່າ *Charlie and the Chocolate Factory*, ຜູ້ເຮັດເຂົ້າໜົມຊື່ວິວລີ ວອງກາ ໄດ້ເຊື່ອງບັດທອງຄໍາໄວ້ໃນເຂົ້າໜົມຫ້າປ່ຽງ ແລະ ໄດ້ປະກາດວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຮັບບັດນັ້ນ ຈະສາມາດເຂົ້າໄປທ່ຽວຊົມ ໂຮງເຂົ້າໜົມຂອງລາວ ແລະ ຈະໄດ້ເຂົ້າໜົມກິນຕະຫລອດຊີວິດ.

ມີຖ້ອຍຄໍາຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນບັດວ່າ: “ທ່ານຜູ້ໄດ້ຮັບບັດທອງຄໍານີ້ ເປັນຜູ້ທີ່ໂຊກດີຫລາຍທີ່ສຸດ! ... ສິ່ງແປກປະຫລາດພວມລໍຖ້າທ່ານຢູ່! ຫລາຍສິ່ງທີ່ຍອດຍ້ຽມພວມລໍຖ້າທ່ານຢູ່, ... ຄວາມລືກລັບ ແລະ ມະຫັດສະຈັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເບີກບານໃຈ, ປະຫລາດໃຈ, ແລະ ງົງງັນ. ...”³

ໃນເລື່ອງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕະຫລອດທົ່ວ ໂລກພາກັນຊອກຫາບັດທອງຄໍາ. ບາງຄົນຄິດວ່າ ຄວາມສຸກທັງໝົດຂອງເຂົາແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການໄດ້ຮັບບັດທອງຄໍານັ້ນ. ໃນຄວາມຊຸ້ນວາຍໃຈ, ຜູ້ຄົນໄດ້ລືມຄວາມສຸກກັບການເຄີຍມີກັບເຂົ້າໜົມທໍາມະດາ. ປ່ຽງເຂົ້າໜົມເລີຍກາຍເປັນຄວາມຜິດຫວັງ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ເຫັນບັດທອງຄໍາຢູ່ໃນນັ້ນ.

ຫລາຍຄົນໃນທຸກວັນນີ້ພວມລໍຖ້າບັດທອງຄໍານັ້ນ—ຊຶ່ງເຂົາຄິດວ່າ ມັນຈະນໍາຄວາມສຸກທີ່ເຂົາໄດ້ຝຸ່ນຝັນມາໃຫ້ເຂົາ. ສໍາລັບບາງຄົນ, ບັດທອງຄໍາອາດເປັນການແຕ່ງງານທີ່ສົມບູນແບບ; ສໍາລັບບາງຄົນ, ອາດເປັນເຄື່ອງເຮືອນທີ່ຄືກັນກັບຢູ່ໃນປື້ມຮູບ; ສໍາລັບບາງຄົນ ອາດເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມອຸກອັ່ງຫລື ກຸ້ມໃຈ.

ບໍ່ເປັນຄວາມຜິດແນວໃດທີ່ຈະຫວັງໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ—ເຮົາຫວັງ ແລະ ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ “ເປັນຄຸນນະທໍາ, ສວຍງາມ, ຫລື ຄວນສັບລະເສີນ.”⁴ ບັນຫາມາເຖິງ ເມື່ອເຮົາໂຈະຄວາມສຸກໃນຕອນນີ້ໄວ້ ແລະ ລໍຖ້າເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ—ລໍຖ້າບັດທອງຄໍາຂອງເຮົາ—ໃຫ້ປະກົດຂຶ້ນ.

ສະຕິຄົນໜຶ່ງມີຄວາມຫວັງຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບຜູ້ຄຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຢາກເປັນແມ່ ແລະ ເປັນພັນລະຍາ. ນາງມີຄວາມຝັນນັ້ນຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງ, ແລະວ່ານາງຈະເປັນພັນລະຍາ ແລະ ແມ່ທີ່ດີຫລາຍຂະໜາດໃດ. ບ້ານເຮືອນຂອງນາງຄົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ. ຄົງບໍ່ມີການກ່າວເວົ້າແບບຂົ່ມຂື່ນ. ອາຫານຄົງບໍ່ເຄີຍໃໝ່. ແລະ ລູກຂອງນາງ, ແທນທີ່ຈະທ່ຽວຫລິ້ນນຳໝູ່, ເຂົ້າພັດມັກຢູ່ແຕ່ເຮືອນຫລິ້ນນຳພໍ່ແມ່ໃນຕອນຄ່ຳ ແລະ ໃນທ້າຍອາທິດ.

ນີ້ແມ່ນບັດທອງຄຳຂອງນາງ. ມັນເປັນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ນາງຮູ້ສຶກວ່າຊີວິດຂອງນາງຂຶ້ນຢູ່ກັບມັນ. ມັນເປັນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນໂລກນີ້ທີ່ນາງຢາກໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ.

ແຕ່ມັນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ. ແລະ ເມື່ອວັນເວລາໄດ້ຜ່ານໄປ, ນາງເລີ່ມແຍກຕົວອອກຫ່າງ, ຂົ່ມຂຶ້ນ, ແລະ ໃຈຮ້າຍຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ນາງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕອບຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳຂອງນາງ.

ນາງເປັນນາຍຄູສອນຊັ້ນປະຖົມ, ແລະ ການຢູ່ນຳເດັກນ້ອຍໝົດມື້ໄດ້ເຕືອນນາງຕະຫລອດວ່າ ນາງຄົງບໍ່ພົບເຫັນບັດທອງຄຳນັ້ນຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເດືອນປີຜ່ານໄປ, ນາງນັບມື້ນັບຜິດຫວັງ ແລະ ແຍກຕົວອອກຫ່າງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຢາກພົວພັນກັບນາງ ແລະ ຫລີກເວັ້ນນາງເມື່ອໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດໄດ້. ບາງເທື່ອນາງກໍໄດ້ລະບາຍຄວາມງຽດງົດໃຈກັບເດັກນ້ອຍຢູ່ໂຮງຮຽນ. ນາງພົບເຫັນວ່າ ນາງບໍ່ມີຄວາມອົດທົນ, ແລະ ໄດ້ສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍອອກໃຫ້ເຫັນເລື້ອຍໆ.

ຜົນຮ້າຍຂອງເລື່ອງນີ້ຄື ສະຕິທີ່ດີຄົນນີ້, ໃນຄວາມຜິດຫວັງກ່ຽວກັບບັດທອງຄຳຂອງນາງ, ລົມເຫັນພອນທີ່ນາງມີ. ນາງບໍ່ມີລູກຢູ່ໃນເຮືອນ, ແຕ່ນາງຖືກອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງນາງ. ນາງບໍ່ໄດ້ຮັບພອນໂດຍມີຄອບຄົວ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບໂອກາດໃຫ້ນາງຊົ່ງພຽງໜ້ອຍ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບແນວນັ້ນ—ໂອກາດທີ່ຈະເປັນອິດທິພົນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍເປັນຫລາຍລ້ອຍຄົນ ແລະ ຄອບຄົວໃນຖານະທີ່ເປັນນາຍຄູ.

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນວ່າ ຖ້າຫາກເຮົາໃຊ້ວັນເວລາຂອງເຮົາລໍຖ້າແຕ່ດອກກຸຫລາບທີ່ສວຍງາມ, ເຮົາອາດບໍ່ເຫັນຄວາມງາມ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງດອກພໍເກັດມີນ້ອຍໆນັ້ນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ.

ນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາຄວນປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ຫລື ປຽບຍໍ້ ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາ.
ຢ່າປຸດເອື້ອມຫາຄວາມດີທີ່ສຸດທີ່ຢູ່ ພາຍໃນຕົວເຮົາ. ຢ່າປຸດເຊົາຫວັງສໍາລັບຄວາມປາຖະໜາ
ຂອງໃຈທີ່ຊອບທໍາທັງໝົດ. ແຕ່ຢ່າປິດຕາ ແລະ ປິດໃຈ ກັບ ໂອກາດ ແລະ ຄວາມງາມທໍາມະດາ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດ ເຕັມປຽນ.

ຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ມາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ຊອກຫາບັດທອງຄໍາ; ເຂົາເຈົ້າ
ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍທີ່ມີຄ່າຄວນ, ເປັນຄົນທີ່ຄົ້ນພົບ ແລະ ຖະໜອມ ໂອກາດທີ່ສວຍງາມ
ແລະ ຫວານຊື່ນໃນແຕ່ລະວັນ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ
ຄວາມປະຫລາດໃຈໄປແຕ່ລະວັນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກແທ້ໆ.

ສີ, ຢ່າລືມຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ

ບາງເທື່ອ, ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ, ເຮົາອາດມອງຂ້າມພາກສ່ວນທີ່ສໍາຄັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ
ພຣະເຊື້ອນິດໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ບາງຄົນທີ່ມອງຂ້າມຄວາມສວຍງາມຂອງດອກຝັກັດ
ມີນ້ອມນັ້ນ. ໃນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນຂອງເຮົາທີ່ຈະບັນລຸໜ້າທີ່ ແລະ ພາລະທັງໝົດ
ຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ, ບາງເທື່ອເຮົາເຫັນພຣະກິດຕິຄຸນຄືກັບວ່າ
ເປັນວຽກງານບາງຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງເອົາມາຕື່ມໃສ່ພາລະອື່ນໆ “ທີ່ຈະເຮັດ” ຕື່ມອີກ, ມາໃສ່ໄວ້
ໃນເວລາອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ. ເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບ *ສິ່ງທີ່* ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້
ເຮົາເຮັດ ແລະ ກັບ *ວິທີທີ່* ເຮົາຈະເຮັດ, ແຕ່ບາງເທື່ອເຮົາຈະລືມຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ*.

ເອື້ອມນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຊື້ອນິດບໍ່ໄດ້ເປັນພາລະ; ມັນເປັນເສັ້ນທາງ, ຈັດແປງ
ໄວ້ໂດຍພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນທີ່ຊຸ່ງຮັກ, ທີ່ຈະນໍາໄປຫາຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ
ໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ລັດສະໝີພາບ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດທີ່ບໍ່ຄາດຄິດໃນຊີວິດທີ່ຈະມາເຖິງ. ພຣະກິດ
ຕິຄຸນເປັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ສ່ອງເຂົ້າໄປໃນຄວາມເປັນມະຕະ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ເຮົາ.

ໃນຂະນະທີ່ການເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ “ສິ່ງທີ່” ແລະ “ວິທີທີ່” ກ່ຽວກັບ ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນ,
ແຕ່ໄຟແຫ່ງນິລັນດອນ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນນັ້ນອອກມາຈາກຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ.”
ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ມອບໃຫ້ເຮົາໃນແບບແຜນນີ້
ສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດ, ເມື່ອເຮົາຈື່ຈຳຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນພື້ນຖານ
ໃນຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້, ແລ້ວພຣະກິດຕິຄຸນຈະບໍ່ເປັນພາລະໜັກໜ່ວງອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ມັນຈະກາຍເປັນ
ຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມ. ມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ເປັນຄວາມຫວານຊື່ນ.

ຢ່າເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເປັນສານຸສິດ ໂດຍການຫລຽວເບິ່ງແຕ່ພື້ນດິນ, ຄິດນຳແຕ່ວຽກງານ ແລະ ພາລະທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຢ່າເດີນໄປຢ່າງບໍ່ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມຂອງ ໂລກອັນຮຸ່ງເຮື້ອມ ແລະ ທິວທັດອັນປະທັບໃຈທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ.

ເຮື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ສະແຫວງຫາຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມງາມ, ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຂອງຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳວ່າ “ສິ່ງທີ່” ເປັນການເຊື່ອຝັງ ຈະໝາຍເສັ້ນທາງ ແລະ ຮັກສາເຮົາໄວ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ. ຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ຕ້ອງເຊື່ອຝັງເປັນການກະທຳດ້ວຍຄວາມເສຍສະລະ, ຈະປ່ຽນແປງສິ່ງທີ່ໜ້າເບື້ອ ໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນຈະຂະຫຍາຍການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຝັງຂອງເຮົາ ໃຫ້ກາຍເປັນການກະທຳທີ່ສັກສິດດ້ວຍຄວາມອຸທິດຕົນ.

ໜ້າ, ຢ່າລືມວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກທ່ານ.

ຄາວຍັງນ້ອຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງດອກຝັກັດມີນ້ອຍອັນນ້ອຍໆນັ້ນ, ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນກັບດອກໄມ້ນັ້ນ—ນ້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົງໄສວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຄອບຄົວ ຫລື ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນລືມໄປແລ້ວ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຫວນຄິດຄືນຫາຄາວຍັງນ້ອຍດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ. ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ.

ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສິ່ງອື່ນອີກ. ໃນຖານະທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອາຈານ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈ ແລະ ໝັ້ນໃຈ—ວ່າທ່ານກໍຄືກັນ!

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ.

ເຮື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະຖານະການຂອງທ່ານຈະເປັນ ແບບໃດກໍຕາມ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ. ບໍ່ສຳຄັນວ່າວັນຂອງທ່ານຈະມີດົວຫລາຍພຽງໃດ,

ບໍ່ສໍາຄັນວ່າທ່ານຈະຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສໍາຄັນຫລາຍພຽງໃດ, ບໍ່ສໍາຄັນວ່າທ່ານຈະຢູ່ລັບຕາຫລາຍພຽງໃດ, ແຕ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ໄດ້ລິມທ່ານ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຮັກທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກອັນເປັນນິດ.

ໃຫ້ຄິດແນວນີ້: ທ່ານຖືກຮັບຮູ້ ແລະ ຈົ່ຈໍາໂດຍພຣະອົງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ມີອໍານາດ, ແລະ ມີລັດສະໝີພາບ ຫລາຍທີ່ສຸດແຫ່ງຈັກກະວານ! ທ່ານໄດ້ຖືກຮັກໂດຍຈອມກະສັດອັນເປັນນິດແຫ່ງເວລາທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ!

ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ ແລະ ຮູ້ຈັກດວງດາວ, ຮູ້ທ່ານ ແລະ ຊື່ຂອງທ່ານ—ທ່ານເປັນພິດາຂອງອານາຈັກ ຂອງພຣະອົງ. ເບິ່ງສັນລະເສີນບອກໄວ້ວ່າ:

“ເມື່ອຫລຽວເບິ່ງທ້ອງຟ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ, ເດືອນດາວທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນນັ້ນ;

“ມະນຸດສໍາຄັນຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງຄິດເຖິງ? ...

“ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ມີຖານະຮອງຈາກພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງໃຫ້ເຂົາມີຊື່ສຽງ ແລະ ໃຫ້ເຂົາມີກຽດຕິຍົດດ້ວຍ.”⁵

ພຣະເຈົ້າຮັກທ່ານ ເພາະທ່ານເປັນລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຮັກທ່ານເຖິງແມ່ນໃນເວລາທີ່ທ່ານ ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ຫລື ເຮັດຄວາມຜິດພາດ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອໍານາດແຫ່ງການຟື້ນຟູພຣະກິດຕິຄູນ ເປັນການໄຖ່ ແລະ ກູ້ຊີວິດ. ຖ້າຫາກທ່ານຈະພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງທ່ານ, ແລ້ວມັນຈະປະຖົມພະຍາບານບາດແຜ, ປົນປົວຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ບັນເທົາຄວາມ ໂສກເສົ້າ.

ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະທີ່ຮັກແພງ, ທ່ານຢູ່ໃກ້ສະຫວັນຫລາຍກວ່າທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກ. ຊາຕາກໍາຂອງທ່ານນັ້ນແມ່ນເກີນກວ່າທີ່ທ່ານຄາດຄິດ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ເພີ່ມເຕີມສັດທາ ແລະ ຄວາມ ຊອບທໍາໃຫ້ຕື່ມເອງ. ຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູຄິດທີ່ຟື້ນຟູຄົນມາໃໝ່ເປັນເລື້ນທາງ ແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານ. ຈົ່ງຖະໜອມຂອງປະທານທີ່ເປັນກິດຈະກໍາຢູ່ໃນສາສນາຈັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈິງແທ້ນີ້. ຈົ່ງເກັບກໍາຂອງປະທານແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບ້ານເຮືອນ ແລະ ຄອບຄົວ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ ຜູ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ມັນມີບາງສິ່ງທີ່ດົນໃຈ ແລະ ງົດງາມ ກ່ຽວກັບຄອກຟີເກັດມີໂອດອັນ
ນ້ອຍໆນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ມັນຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ແກ່ສິ່ງເລັກນ້ອຍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງ
ທ່ານມີຄວາມສຸກ ແລະ ຫວານຊື່ນ. ກະລຸນາຢ່າລືມວ່າທ່ານຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ມີຄວາມ
ເຫັນອີກເຫັນໃຈກັບຕົນເອງ, ແລະວ່າການເສຍສະລະບາງຢ່າງແມ່ນດີກວ່າອີກບາງຢ່າງ,
ວ່າທ່ານຈະບໍ່ລໍຖ້າບັດທອງຄຳ ກ່ອນຈະມີຄວາມສຸກ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຢ່າລືມຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ”
ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດ ຊຶ່ງຈະດົນໃຈ ແລະ ເຊິດຊຸ່ທ່ານຂຶ້ນ. ແລະ ຢ່າລືມວ່າ ພຣະບິດາ
ເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານຮູ້ຈັກ, ຮັກ, ແລະ ທະນຸຖະໜອມທ່ານ.

ຂອບໃຈສຳລັບຜູ້ທີ່ທ່ານເປັນຢູ່. ຂອບໃຈສຳລັບການກະທຳຈົບນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ
ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຕໍ່ຜູ້ຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຂອບໃຈສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ
ເພື່ອນຳຄວາມສຸກແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດມາສູ່ຄອບຄົວ, ສາສນາຈັກ, ຕໍ່ຊຸມຊົນ, ແລະ
ຕໍ່ປະເທດຊາດຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ພວກເຮົາຮັກທ່ານ. ມັນເປັນຄຳອະທິຖານ ແລະ ພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ວ່າທ່ານຈະບໍ່ລືມວ່າ ທ່ານເປັນທິດາອັນປະເສີດລຳໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນພຣະນາມ
ອັນສັກສິດຂອງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Ether 12:27.
2. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), 55–56.
4. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
5. ເພງສັນລະເສີນ 8:3–5.